

[Gustav Pedersen.]

gifter, som man kan undlade at afholde. Den Arbejdsløshed, der kommer, den kommer nu engang. De Understøttelser, der skal udbetales, de skal udbetales. Spørgsmaalet er blot, om det er den daarligst stillede Del af Befolkningen, altsaa de lavest lønede, der skal have en yderligere meget stor Ekstraskat, eller om det Beløb, som i hele Samfundshusholdningen er forholdsvist beskedent, kan fordeles over hele Samfundet. Det er Spørgsmaalet. Saa længe hverken det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen eller det ærede Medlem Hr. Aage Fogh stiller Forslag om Nedsættelse af Satsene, saa længe de ikke stiller Forslag om, at de paagældende skal miste Understøttelsen, skal Udgifterne afholdes, og saa er Spørgsmaalet blot — for nu at tage den Kasse, som er Hovedemnet her —: Er det Arbejdsmændene, som i Forvejen betaler over 200 Kr. om Aaret i Kontingent til Kassen, der skal betale et yderligere Beløb af omtrent samme Størrelse, eller er det mere rimeligt, om man fordelte det over hele Befolkningen, hvorved Beløbet endda blev ret beskedent?

Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen spurgte, hvorfor de faglærte gik over i de ufaglærtes Rækker. Jeg troede ikke, det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen var uvidende om, at der Tid efter anden er Perioder, hvor der er Virksomheder, som ikke bruger saa mange faglærte Folk. I saadanne Tilfælde har de paagældende faglærte Arbejdere i Henhold til Bestemmelserne, som det ærede Medlem sikkert ikke selv vilde udtale sig mod, Pligt til at søge Arbejde, hvor de kan faa det.

Der har været lange Perioder, hvor Maaskinarbejdere, Bygningshaandværkere, Kontorfolk, Butiksfolk og andre ikke havde nogen Chance for inden for en rimelig Tid at finde Beskæftigelse i deres Fag, og saa maatte de søge Beskæftigelse, hvor den fandtes, det var deres Pligt i Henhold til Loven, og saa blev en stor Del af dem de daarlige Risici i Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse. Det er jo ikke almindeligt, det maa det ærede Medlem ikke glemme, at man tager dem tilbage igen, naar de først er kommet derover. Jeg kan nævne fra mit eget Fag, at hvis en Kontormand eller en Butiksmænd har været nødt til at søge Arbejde som Arbejdsmand, fordi han ikke kunde faa andet, vil ingen Arbejdsgiver inden for hans Fag længere have ham tilbage igen, saa tror de ikke, han duer, saa regner de med, at han er en af dem, som ikke kan klare sig, og saa ønsker de ikke at

beskæftige ham, men søger yngre og nyere Kræfter. Det kan derfor ikke nytte noget, at man bagefter kommer og beklager sig over, at der er for mange i Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse. Det er ikke deres Skyld, at Fordelingen af den Arbejdsmængde, der findes her i Landet, ikke altid foregaar retfærdigt, og det er heller ikke deres Skyld, at der i lange Perioder er alt for lidt Arbejde for Arbejderne at udføre.

Sønderup: Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen var meget misfornøjet med, at jeg gentog, hvad jeg tidligere har sagt om, at den vidtgaaende Bestemmelse, som indførtes den 20. Marts 1945, skyldtes de særlige Forhold, der forefandtes paa det Tidspunkt. Under Hensyn til det Forslag, som blev vedtaget i Fjor Vinter, vil det ærede Medlem imidlertid kunne forstaa, at det ikke alene er mig, der har den Opfattelse, men at netop et Flertal i denne Sal gennem Vedtagelse af det Forslag, som blev stillet af daværende Arbejdsminister Søren P. Larsen, gav Udtryk for, at man var indforstaaet med, at de Sats, som havde været gældende i Henhold til 20. Marts-Bestemmelserne, var for høje og kun havde deres Udspring i den særlige Tilstand.

Nu siger det ærede Medlem, at Understøttelsernes Størrelse og Udnyttelse af Adgangen til at søge Understøttelse ingen som helst Forbindelse har med hinanden. Jeg mindes de Undersøgelser, vi foretog ved Gennemgangen i Vinteren 1946, og da viste Oplysningerne noget andet. Vi fik netop bekræftet, at forskellige Arbejdsanvisningskontorer havde haft større Vanskeligheder ved at gennemføre Kontrollen, efter at man havde faaet de forhøjede Understøttelsessatser, og dertil kommer, hvad det ærede Medlem sikkert ikke er uvidende om, at der blev skrevet ud til de forskellige Afdelinger om endelig at haandhæve Kontrollen, for at man ikke skulde føle sig fristet til at tilbageføre Arbejdsløshedslovens Sats til dem, der var gældende før 20. Marts-Bestemmelserne.

Nu er det blevet Melodien baade fra kommunistisk og socialistisk Side, saadan som vi altid er vant til det, at det egentlig er de paagældende selv, der betaler, og at de Byrder, de har herved, er saa store, at de næsten er ved at tyngé dem i Knæ, ja, man siger næsten, at det er en Ekstrabeskatning over for de paagældende. Man maa dog endelig heller ikke glemme, at til Gengæld for de Ydelser, som Medlemmerne præsterer, har de ogsaa den store Særfordel, at hver Gang de yder 40 pCt. selv, stilles der fra det